

Agnieszka Piela

**Literatura
źródłem związków
frazologicznych
Słownik**

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
WYDAWNICTWO

Agnieszka Piel – doktor habilitowana nauk humanistycznych, profesor w Instytucie Językoznawstwa Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Interesuje się dziejami języka polskiego – śledzi przeobrażenia systemu leksykalnego i słowotwórczego. Od kilkunastu lat w centrum jej uwagi badawczej znajduje się zamierzchła i współczesna frazeologia. Jest autorką dwóch monografii historycznojęzykowych: *Homo scribens i homo legens w polskim słownictwie i frazeologii* (Wydawnictwo UŚ, 2008), *Pozorna tożsamość. Polskie tradycjonalizmy z semantycznym archaizmem* (Wydawnictwo UŚ, 2016), zbioru leksykograficznego *Słownik frazeologizmów z archaizmami. Pamiątki przeszłości* (Wydawnictwo Naukowe PWN, 2018), książki popularnonaukowej *Chwycić języka, czyli z sekretów polszczyzny (z wizytą na antenie Polskiego Radia Katowice)* (Wydawnictwo UŚ, 2022) oraz wielu artykułów, które publikowała w prestiżowych polskich czasopismach językoznawczych (m.in. „Język Polski”, „Poradnik Językowy”, „LingVaria”, „Etnolingwistyka. Problemy Języka i Kultury”, „Język a Kultura”). W życiu uniwersyteckim Profesor Piel niezmiennie kieruje się pasją, zaangażowaniem i naukową dociekliwością.

**Literatura
źródłem związków
frazeologicznych
Słownik**

Agnieszka Piela

**Literatura
źródłem związków
frazeologicznych
Słownik**

Recenzje
Stanisław Dubisz
Ewa Młynarczyk

**Europejskie
Miasto Nauki
Katowice 2024**

Styl to człowiek...

Spis treści

Podstawowe informacje o słowniku	9
Wprowadzenie	9
Frazeologia – ustalenia definicyjne	10
Literatura jako źródło frazeologii	11
Cel opracowania	15
Literaturyzm – rozumienie terminu	16
Klasyfikacja literaturyzmów frazeologicznych	19
Budowa słownika	25
Układ haseł	25
Artykuł hasłowy	25
Zapis haseł słownikowych	26
Warianty frazeologiczne	27
Kontekst ilustracyjny	29
Notacja	30
Komentarz odautorski	32
Odsyłacz	34
Wykaz skrótów stosowanych w słowniku	37
Skróty słowników, zbiorów paremiologicznych i encyklopedii	37
Skróty nazw języków	39
Inne skróty	39
Hasła słownikowe	41
Bibliografia	223
Literatura przedmiotu oraz źródła	223
Wykaz tekstów literackich	233
Indeks haseł słownikowych	243
Abstract	247

Podstawowe informacje o słowniku

Wprowadzenie

Związki frazeologiczne, czyli, najogólniej mówiąc, utrwalone społecznie dwu- lub kilkuwyrazowe połączenia o utartej formie i całościowym znaczeniu, wśród jednostek języka zajmują miejsce szczególne, w nich bowiem wyraziście odbija się wszelka działalność kulturowa człowieka. Powszechnie wiadomo, że frazeologia stanowi dokument życia w bardziej lub mniej odległych epokach – konstrukcje wielowyrazowe upamiętniają obyczaje, przekonania i poglądy na świat, odzwierciedlają dzieje narodu oraz stosunki społeczno-polityczne, stanowią też świadectwo przynależności do pewnego kręgu kulturowego (Pajdzińska, 1988: 480–487; Lewicki, Pajdzińska, 2001: 328). Kulturowy aspekt frazeologii dobrze ilustrują połączenia mające swe źródło zarówno w dwóch uniwersalnych tekstach kultury, będących nośnikami wartości i tradycji wspólnych różnym narodom, tj. *Biblii* i mitologii, jak i w dziełach literackich¹.

Niniejsze opracowanie poświęcone zostało utrwalonym konstrukcjom słownym przechodzącym do języka ogólnego z szeroko pojętej twórczości pisarskiej. Zgodzić się trzeba, że z kulturowego punktu widzenia ważną rolę odgrywa fakt, że frazeologizm wywodzi się z określonego utworu literackiego lub stanowi aluzję do treści konkretnego dzieła. Jest to wiedza, którą powinien chlubić się nie tylko starannie wykształcony humanista, ale każdy człowiek znajdujący przyjemność w czytaniu. Rzecz jasna, w wielu przypadkach więzy stałych połączeń wyrazowych z literaturą są wciąż żywe, w wielu też – zostały rozluźnione lub dawno temu zerwane. Publikacja *Literatura źródłem związków frazeologicznych. Słownik* stanowi objaśnienie genezy wybranych frazeologizmów funkcjonujących w oderwaniu od pierwotnego kontekstu, czyli niezależnie od swego literackiego źródła. Wszystkie opisywane

¹ Dzieła literackie, z których początek biorą frazeologizmy, zaliczane są do nieuniwersalnych językowych tekstów kultury (Kłosińska, 2016: 21). Zauważyć jednak należy, że wiele połączeń wyrazowych o literackiej proveniencji stanowi międzynarodowe dobro kulturowe. Za dowód służą prezentowane w tym zbiorze związki mające międzyjęzykowy charakter.

w zbiorze połączenia wyrazowe można uważać za językowe pomniki kulturowe.

Frazeologia – ustalenia definicyjne

W niniejszej pracy frazeologia rozumiana jest bardzo szeroko i obejmuje zarówno właściwe związki frazeologiczne², jak i inne ustalone konstrukcje wielowyrazowe, tj. przysłowia – powiedzenia w formie zdania wyrażające w sposób zwykle obrazowy „mądrości narodów”³ oraz skrzydlate słowa – często używane lub przytaczane wypowiedzenia, których autorstwo lub pochodzenie można ustalić⁴. Wynika to z położenia nacisku na objaśnienia kulturowe, przekazujące informacje o korzeniach badanych konstrukcji słownych, ale i pisarzach oraz ich dziełach. Wiadomości te, podawane w osobnych ramkach, służą ukazaniu relacji między językiem (frazeologią) a sztuką pisarską (kulturą).

² Za takie w polskim językoznawstwie zwykle uważa się związki wyrazowe stałe. Zgodnie z klasyczną koncepcją S. Skorupki są to połączenia wyrazów, w których całość związku jest zupełnie lub częściowo zleksykalizowana (por. konstrukcje całkowicie zleksykalizowane, np.: z *pierwszej ręki* ‘bezpośrednio’, *mieć rozwiązane ręce* ‘mieć swobodę działania’ oraz zleksykalizowane częściowo, w których przynajmniej jeden element ma znaczenie przenośne, np.: *egipskie ciemności* ‘zupełne ciemności’, *pracować głową* ‘pracować umysłowo’) (Skorupka, 1969: 221–222; 1982: 10–11).

³ W obrębie frazeologii przysłowia mają różny status. Niektórzy badacze nie zaliczają paremii do frazeologizmów, ponieważ są to odrębne i gotowe miniteksty (zob. m.in. Lewicki, Pajdzińska, 2001: 315, 324), inni – włączają je w zakres badawczy frazeologii. S. Skorupka podkreślał, że przysłowie stanowi szczególny rodzaj frazy, a mianowicie: frazy samodzielnej treściowo. Zwracał przy tym uwagę, że cechami wspólnymi przysłów i związków frazeologicznych jest powszechność, obrazowość, cechą różniącą – samodzielność treściowa przysłów i niesamodzielność frazeologizmów. Wszystkie jednak związki wyrazowe – zarówno samodzielne, jak i niesamodzielne, mieszczą się w obrębie gotowych struktur językowych, z których budujemy nasze wypowiedzi (Skorupka, 1985a: 359–364).

⁴ Tę powszechnie znaną definicję skrzydlatych słów zaproponowali H. Markiewicz i A. Romanowski (2005: 5). Podkreślić należy, że w literaturze przedmiotu ów termin bywa różnie definiowany, np. jako „[...] autorskie (*resp.* cytatopochodne) twory językowe o cechach jednostek języka (względna autonomiczność, daność, reprodukowalność), o strukturze jedno- lub wieloleksemej (ograniczonej jednak możliwościami nośnymi pamięci społecznej), i o funkcji samodzielnej nominowania pojęć, ocen i sądów bądź wspomagania (ilustrowania) pojęć, ocen i sądów już w wypowiedzi wyrażonych” (Chlebda, 1998: 196; 2005: 163; na temat miejsca skrzydlatych słów we frazeologii zob. m.in.: Liberek, 1999: 41–51; Lewicki, 1992: 25–34; 2003: 301–306; Chlebda, 2010: 9–20).

Wojciech Chlebda pisał swego czasu, że

Frazeologizmy są takie, jakie są kryteria frazeologiczności przyjęte przez danego badacza; frazeologizmy są jedynie tym, za co uzna je dany językoznawca. Każdy lingwista-frazeolog *stwarza* frazeologizm niejako od nowa, powołując go do życia w danym tekście naukowym mocą tak lub inaczej sformułowanej definicji (Chlebda, 2003: 39).

Wychodząc z założenia, iż związki wyrazowe nie poddają się tak łatwo precyzyjnym opisom, które prowadziłyby do sformułowania ich jednoznacznej definicji, w tej publikacji przyjęto otwartą formułę pojmowania jednostek frazeologicznych. Frazeologia bowiem

[...] nie stanowi kategorii o wyraźnie wyznaczonych granicach [...]. Wewnątrz kategorii „jednostka frazeologiczna” możemy z pewnością wyznaczyć centrum, strefy przejściowe oraz obrzeża. Wszystkie jednostki zaklasyfikowane do tej kategorii znamionuje wielowyrazowość, leksykalizacja, frazeologizacja, powszechne użycie, stosunkowa stabilność syntaktyczna i semantyczna oraz idiomatyzacja. Wszystkie te cechy jednak muszą być oddzielnie scharakteryzowane dla poszczególnych podkategorii, a je same cechuje względność. Ponadto elementy poszczególnych poziomów kategorii „jednostka frazeologiczna” posiadają swoiste cechy, wprowadzające rozróżnienie między poziomami, wymagające osobnego omówienia [...]. Obrzeża kategorii wyznacza forma zdaniowa, którą prototypowo posiadają utarte formuły, cytaty, skrzydlate słowa, sentencje, maksymy i, oczywiście, przysłowia (Szpila, 2003: 94–96).

Literatura jako źródło frazeologii

Literatura stanowi jedno z podstawowych i zarazem najstarszych źródeł frazeologii. W polskim zasobie frazeologicznym, zresztą nie tylko polskim, występują związki wyrazowe o literackiej proveniencji, których korzenie sięgają starożytności, np.: *Człowiek człowiekowi wilkiem* (Plaut), *dziecko szczęścia* (Sofokles), *lwia część* (Ezop), *między Scyllą a Charybdą* (Homer), *nağa prawda* (Horacy). Konstrukcje pochodzące z literatury antycznej są zazwyczaj właściwe wielu europejskim narodom, odbijają bowiem dziedzictwo językowo-kulturowe cywilizacji grecko-rzymskiej. Jest faktem powszechnie znanym, że w Europie

[...] nie było historycznie ogniska cywilizacji o tak potężnej sile i zasięgu działania, jak ognisko śródziemnomorskie, czyli jak ośrodek cywilizacji grecko-rzymskiej. Praojczyzna Słowian, której miejsce nie jest bliżej znane,

znajdowała się w każdym razie gdzieś poza granicami, do których sięgały wpływy kulturalne olbrzymiego państwa rzymskiego (Doroszewski, 1962: 265).

Podkreślić trzeba, że pewne frazeologizmy, np. wymieniony wyżej *między Scyllą a Charybdą* czy *stentorowy głos*, bywają w pracach lingwistycznych różnie traktowane, tj. jako związki o mitologicznym i/lub literackim rodowodzie, co wynika z faktu, że literatura klasyczna dla połączeń zaczerpniętych z mitologii stanowiła płaszczyznę upowszechnienia i jednocześnie utrwalenia⁵. Już bowiem w starożytności zaczęto spisywać rozmaite opowieści przekazywane z pokolenia na pokolenie, w tym także dawne wierzenia Greków i Rzymian. Pamiętać jednak należy, że dla frazeologii mitologicznej podstawowym źródłem kulturowym, czyli płaszczyzną źródłową, są ponadczasowe i ponadtekstowe mity (zob. Puda-Blokesz, 2021: 151)⁶. Notabene, sztuka pisarska upowszechniła też połączenia wyrastające z innych jeszcze przekazów prymarnie ustnych, np. baśni czy legend⁷.

W zbiorze jednostek języka o rodowodzie literackim znajdują się, rzecz jasna, nie tylko frazeologizmy, którym dały początek utwory sięgające starożytności, lecz i dzieła późniejsze, powstałe w różnych epokach literackich. Związki zrodzone w czasach nowożytnych, pochodzące z arcydzieł literatury światowej, które wolno uznać za własność kulturową całej ludzkości, odzwierciedlają wspólnotę w idiomatyce narodów słowiańskich i niesłowiańskich. Przykładem konstrukcji mających swe ekwiwalenty w różnych językach są m.in.: ang. *to wait for Godot*, fr. *attendre Godot*, niem. *auf Godot warten*, pol. *czekać na Godota*, wł. *aspettare Godot*; ang. *kafkaesque/Kafkaesque situation/Kafka's situation*, fr. *situation kafkaïenne*, niem. *kafkaesk/kafkaeske Situation*,

⁵ Na literacką genezę mitologizmów wskazują różne prace, zob. *stentorowy głos, pięta Achillesa, (znaleźć się) między Scyllą a Charybdą* w: Kurkowska, Skorupka, 2001: 163 czy *między Scyllą a Charybdą* w: Lewicki, Pajdzińska, 2001: 324. W niniejszym słowniku pozostawiam frazeologię o mitologiczno-literackich korzeniach poza kręgiem swoich zainteresowań, co wynika z faktu, iż w literaturze naukowej jest ona już dobrze opracowana. Konstrukcje wyrazowe znane z przekazu Homera zgromadziła M. Puda-Blokesz w zbiorze *Po nitce do kłębka. Mały słownik mitologizmów frazeologicznych języka polskiego* (2015). Zresztą w wymienionym źródle mitologizmy upowszechnione przez twórczość pisarską opatrzone zostały podwójnym kwalifikatorem, tj. *mit.* (mitologia) oraz *lit.* (literatura).

⁶ Podział na płaszczyznę źródłową i płaszczyznę upowszechnienia zaproponował S. Koziara (2005: 40, 46–47).

⁷ Niniejszy leksykon mieści zaledwie kilka związków tego typu, np.: *jak w bajce o Kopciuszku, latający Holender*.

pol. *kafkowska sytuacja*, wł. *situazione kafkiana*; ang. *Balzac's age*, fr. *âge de Balzac*, niem. *Balzac-Alter*, pol. *wiek balzakowski*. Ale polską warstwę frazeologiczną od dawna bardzo wydatnie zasilają również konstrukcje wyrosłe z literatury narodowej, np.: *nie czas żałować róż, gdy płoną lasy*; *rząd dusz*; *rzeczywistość skrzeczy*; *ukąszenie heglowskie*. Przywołane związki mają oczywiście zasięg ograniczony do jednego języka – polszczyzny.

Jak widać, w skład omawianej warstwy frazeologicznej wchodzi jednostki o bardzo długiej tradycji oraz takie, które w obiegu społecznym są obecne od niedawna. To dowód, że literatura nieprzerwanie od czasów najdawniejszych jest żywym źródłem związków frazeologicznych. Co więcej, jest to źródło wciąż otwarte, co potwierdzają niezarejestrowane dotąd we współczesnych słownikach ogólnych i frazeologicznych zaautonomizowane jednostki skrzydlate (cytato- i tytułopochodne), np.: *jądro ciemności*; *komu bije dzwon*; *mała apokalipsa*; *samotny biały żagiel*; *trzech budrysów*. Już przed laty Wojciech Chlebda ubolewał nad tym, że odznaczające się frazeologicznością skrzydlate słowa nie trafiają do leksykonów, mimo że wiele z nich „wybiło się na niezawisłość”, prowadząc w polskim dyskursie publicznym samodzielne życie⁸. Językoznawca pisał, że:

Znaczna i znacząca część takich jednostek, których przynależności do kodu polszczyzny nie sposób zanegować, nie ma jednak swego słownikowego poświadczenia. We współczesnych słownikach języka polskiego – i to od Słownika warszawskiego poczynając, na „Słowniku frazeologicznym” Stanisława Skorupki i „Nowej księdze przysłów polskich” pod red. Juliana Krzyżanowskiego kończąc – nie odnajdziemy tak szeroko znanych, utartych i rozpowszechnionych, tak wreszcie istotnych dla sądów i argumentacji w naszym dyskursie powszechnym jednostek, jak np. *być albo nie być*, *globalna wioska*, *banalność zła*, *ucieczka od wolności*, *ocalić od zapomnienia*, *rachunki krzywd*, *chocholi taniec*, *popiół i diament*, *straszni mieszkańcy*, *Okopy św. Trójcy*, *Komu bije dzwon?* czy [...] *Król jest nagi*. Zaczęły się one pojawiać dopiero w „Wielkim słowniku frazeologicznym języka polskiego” Piotra Müldnera-Nieckiego (2003) (Chlebda, 2005: 265)⁹.

⁸ Językoznawca przez „usamodzielnienie” jednostek skrzydlatych rozumiał fakt, że pojawiają się one w kontekstach wtórnych, tj. „w kontekstach mówienia o materiach innych niż odnośne dzieło” (Chlebda, 2005: 118).

⁹ Badacz w przypisie doprecyzował, że na dwanaście wymienionych przykładów leksykon Müldnera-Nieckiego odnotował tylko dwa związki: *być albo nie być* oraz *ocalić od zapomnienia* (zob. też Chlebda, 2016: 105). Warto dodać, że zaktualizowana wersja tego opracowania frazeologicznego z roku 2022 poświadcza nadto połączenie *król jest nagi*.

Panuje jednak przekonanie, że rola sztuki pisarskiej polega przede wszystkim na ugruntowaniu połączeń już w języku istniejących, w mniejszym zaś stopniu – na kształtowaniu nowych jednostek wielowrazowych (Lewicki, Pajdzińska, 2001: 324). W istocie niepodobna zorientować się w faktycznym udziale literatury w powstawaniu utartych konstrukcji słownych. Z jednej bowiem strony pisarska geneza wielu funkcjonujących współcześnie związków wyrazowych z biegiem czasu uległa zatarciu, stąd można odnieść mylne wrażenie, że klasa frazeologii motywowanej literaturą jest skromna. Co więcej, do takich połączeń wyrazowych trudno dotrzeć, zwłaszcza że autorzy czy redaktorzy słowników współczesnego języka polskiego z reguły nie podają ich rodowodu, nie są zresztą do tego zobligowani. Informacje o pochodzeniu badanych związków znaleźć można na przykład w *Wielkim słowniku języka polskiego PAN* pod redakcją P. Żmigrodzkiego (WSJP PAN) oraz *Słowniku frazeologicznym współczesnej polszczyzny* S. Bąby i J. Liberka (SFWP)¹⁰. Wskazane źródła oczywiście nie podają etymologii wszystkich opisywanych frazeologizmów, lecz ograniczają się zwykle – ze względów oczywistych – do wybranych związków, głównie takich, których źródło jest dobrze znane (np. *walczyć z wiatrakami*) lub których motywację można wyjaśnić, jeszcze ustalić (np. *okopy Świętej Trójcy*). Z drugiej natomiast strony nie posiadamy żadnej wiedzy na temat frazeologizmów zaczerpniętych z literatury, którymi na różnych etapach rozwojowych polszczyzny posługiwali się nasi językowi przodkowie. Nie wiadomo, ile z nich zaginęło w pomroce dziejów. W zapomnienie poszły takie używane niegdyś jednostki językowe, jak np.: *słodki dym ojczyzny* (łac. *dulcis fumus patriae*) – zwrot zaczerpnięty z *Odysei* Homera (NKPP, hasło: *ojczyzna*), *Nalazł kogut/kur perłę*; *Chodź wrono jak cię stworzono*; *Chciały żaby króla, dostały bociana* – pogłos bajek Ezopa (NKPP, hasła: *kogut, żaba, wrona*), *Czosnek ma głowę białą, a ogon zielony* – przysłowie pochodzące z rubasznej fraszki *Do dziewczki* Jana Kochanowskiego (NKPP, hasło: *czosnek*)¹¹, *Od złej żonki Twardowski dziurką od klucza ucieka* – powiedzenie nawiązujące do ballady *Pani Twardowska* Adama Mickiewicza (NKPP, hasło: *Twardowski*), *hajże/hejże na Soplicę!* ‘nagonka na kogoś’ – zawołanie wywodzące się z epepei narodowej *Pan Tadeusz* Adama Mickiewicza

¹⁰ Zob. *Wykaz skrótów stosowanych w słowniku*.

¹¹ Porzekadło stanowiące cytat ze znanej fraszki renesansowego poety odnotował w 1618 r. Salomon Rysiński w swoim zbiorze polskich paremii (PPRys, *Centuria Secunda*, w. 53).

(NKPP, hasło: *Soplica*) czy *Numa wyszła/poszła za Pompiliusza* – aluzja do powieści o legendarnym królu rzymskim, Numie Pompiliuszu, wydanej przez francuskiego pisarza J.P. Claris de Florianą w 1786 r., przetłumaczonej na język polski przez Stanisława Staszica w 1788 r. (NKPP, hasło: *Numa Pompiliusz*)¹². Wobec tego, co wyżej powiedziano, nasuwa się spostrzeżenie, że o frazeologii mającej swe źródło w twórczości piśmienniczej tak naprawdę wiemy niewiele. Jest to bez wątpienia jedna z mniej zbadanych warstw polskiego zasobu frazeologicznego.

Cel opracowania

Podstawowym celem niniejszej publikacji jest przybliżenie znaczeń i etymologii wycinka polskiej frazeologii, który stanowią jednostki języka wywodzące się z rozmaitych tekstów literackich (zob. podrozdział *Literaturyzm – rozumienie terminu*). Dotychczas nie powstało opracowanie leksykograficzne skupiające utrwalone konstrukcje słowne o proveniencji literackiej, mimo że sztuka pisarska jest jednym z najstarszych źródeł frazeologii.

Poznanie literackiej genezy funkcjonujących obecnie konstrukcji wyrazowych wydaje się ważne z tego względu, że motywacja omawianych połączeń staje się coraz mniej czytelna dla użytkowników języka polskiego, a w przyszłości może ona, niestety, ulec całkowitemu zatarciu. Już teraz większość mówiących z różnych przyczyn nie uświadamia sobie pisarskich korzeni wielu zawartych w tym zbiorze frazeologizmów. Co więcej, wolno przypuszczać, że nosiciele polskiej mowy potrafią wymienić co najwyżej kilka (może kilkanaście?) jednostek języka, które kojarzą im się z literaturą. Zresztą istnieje „żelazny repertuar” konstrukcji stale przywoływanych w różnych pracach poruszających zagadnienie źródeł frazeologii. Do jednostek najbardziej w obiegu rozpowszechnionych, można rzec – reprezentatywnych dla omawianego fragmentu frazeologii, należą: *dantejskie sceny; czekać na Godota; łwia część; stroić się w cudze piórka; trafić pod strzechy; walczyć z wiatrakami; wiek balzakowski; włożyć coś między*

¹² Związek *Numa wyszła za Pompiliusza* w treści 'fabuła utworu zakończyła się małżeństwem' rejestruje jeszcze SFWP, ale z kwalifikatorem: *rzadki* (zob. SFWP hasła: *Numa, Pompiliusz*).

bajki¹³. Podkreślić trzeba, że informacje zwykle podawane na temat pochodzenia charakteryzowanych w zbiorze związków są dość skąpe, z reguły bowiem ograniczają się do wskazania w nawiasie imienia i nazwiska twórcy i/lub tytułu dzieła, z którego początek wzięła dana jednostka językowa. Nic zatem dziwnego, że znajomość etymologii związków, które stanowią kulturowe dziedzictwo narodowe i ponadnarodowe, szybko słabnie.

Publikacja *Literatura źródłem związków frazeologicznych. Słownik* jest odpowiedzią na brak opracowań gromadzących związki wyrazowe wywodzące się z szeroko pojmowanej twórczości pisarskiej. Wprawdzie niektórzy badacze dotykają tego tematu, opisując genezę wybranych frazeologizmów, ale są to teksty pojedyncze, na dodatek rozproszone po wielu publikacjach (zob. prace zawarte w spisie: *Literatura przedmiot*). Badania tytułowych połączeń frazeologicznych nie doczekały się zbiorczego ujęcia, które pozwoliłoby ukazać bogactwo i zarazem różnorodność opisywanych form wielowyrazowych. Słownik ten ową lukę publikacyjną stara się wypełnić, lecz w żadnym wypadku nie rości sobie pretensji do bycia kompletnym opracowaniem materiałowym, tym bardziej że opisywana klasa konstrukcji słownych ma charakter otwarty i możliwy do uzupełnienia. Prezentowany zbiór, liczący w sumie 142 jednostki językowe, stanowi autorski wybór literatury frazeologicznych.

Literaturyzm – rozumienie terminu

W polskiej literaturze językoznawczej brakuje odrębnej nazwy utrwalonych konstrukcji słownych o rodowodzie literackim. W odniesieniu do zgromadzonego w zbiorze materiału stosuje się wyłącznie określenia omowne, np. frazeologizmy pochodzące/zaczerpnięte z (arcydzieł) literatury, związki wyrazowe mające źródło w twórczości literackiej bądź połączenia o proveniencji literackiej. Dlatego w niniejszej publikacji tego typu jednostki językowe nazywam literaturyzmami, analogicznie do stosowanych już od wielu lat w rodzimym lingwistyce, zatem dobrze zakorzenionych, terminów „biblizm”

¹³ Okazuje się, że ten sam, a nawet uboższy zestaw związków wyrazowych, wyświetla się w sieci podczas przeglądania zawartości różnych stron internetowych poświęconych źródłom frazeologizmów.

i „mitologizm”¹⁴. W podstawie słowotwórczej leksemu *literaturyzm* stoi rzeczownik *literatura*, zaś sufiks *-izm/-yzm*, podobnie jak w derywatach: *bibliizm*, *mitologizm*, wskazuje jednostkę językową, tj. wyraz oraz utrwalony związek wyrazowy. Zatem podstawowa i zarazem najbardziej ogólna definicja tego terminu brzmi następująco: ‘jednostka języka wywodząca się z tekstów literackich’, por. pojedyncze leksemy – literaturyzmy leksykalne, np.: *dulszczyzna* ‘obłuda drobnomieszczańska, zakłamaną moralność; kołtuneria’ (Dulska, nazwisko bohaterki komedii G. Zapolskiej), *dulcynea* ‘ukochana, dama serca’ (Dulcinea z Toboso, imię ukochanej Don Kichota z powieści M. Cervantesa) (USJP), *dyzma* ‘człowiek bez wykształcenia, któremu przypadek i zbieg okoliczności otwierają drogę do wysokich urzędów państwowych’ (Dyzma, nazwisko tytułowego bohatera książki T. Dołęgi-Mostowicza) (SE), *hamletyzm* ‘postawa życiowa odznaczająca się niezdecydowaniem, ustawicznym wahaniem, rozterkami, niezdolnością do podejmowania decyzji i wprowadzania ich w czyn’ (Hamlet, bohater tragedii W. Shakespeare’a) (USJP, SE; por. formacje słowotwórcze: *hamletowski*, *hamletyczny*, *hamletyzm*, *hamletyzować*), *harpagon* ‘wielki skąpiec; sknera, chciwiec’ (Harpagon, imię głównego bohatera komedii Moliera *Skąpiec* (USJP, SE), *lowelas* ‘mężczyzna uwodzący kobiety; uwodziciel, kobieciarz, donżuan’ (Robert Lovelace, bohater powieści S. Richardsona *Historia Clarissy Harlowe*, USJP, SE; por. przymiotnik *lowelasowski*), *quasimodo* ‘człowiek wyjątkowo brzydki, uosobienie fizycznej szpetoty’ (Quasimodo, postać z powieści W. Hugo *Katedra Marii Panny w Paryżu*) (USJP), *robinsonada* ‘podróż przedsięwzięta w poszukiwaniu przygód; życie w warunkach prymitywnych, trudnych, pełne przygód; opowieść o takiej podróży, takim życiu’ (Robinson, bohater powieści D. Defoe *Przygody Robinsona Crusoe*) (USJP, SE) (zob. Krzyżyk, Synowiec, 2018: 389–392) oraz związki wyrazowe – literaturyzmy frazeologiczne, np.: *dantejskie sceny*, *czekać na Godota*, *obraz nędzy i rozpaczy*, *rząd dusz*, *sobie a muzom*, *walczyć z wiatrakami*, *wyciągać kasztany z ognia* *czyimiś rękami* (zob. opisy wymienionych połączeń w tym słowniku)¹⁵.

¹⁴ Termin „biblizm” występuje w uzupełnionym trzecim wydaniu EJP z 1999 r., odnotował go także WSJP PAN. Natomiast mitologizmu, o ile mi wiadomo, kompendia wiedzy o języku polskim nie rejestrują, choć jego status terminologiczny potwierdzają liczne artykuły poświęcone frazeologii mitologicznej (na temat rozumienia terminu „mitologizm” zob. Puda-Blokesz, 2021: 150–152, por. też bibliografię zawartą w tym artykule).

¹⁵ W językoznawstwie wyrazy albo wyrażenia utworzone od imienia lub nazwiska osoby prawdziwej lub fikcyjnej to eponimy (por. termin „frazeologizm eponimiczny”).

Z uwagi na zawarty w pracy materiał frazeologiczny osobnego wyjaśnienia wymaga sformułowanie – literaturyzm frazeologiczny. Już teraz nadmienić trzeba, że wobec niego przyjęłam możliwie szerokie rozumienie, co podyktowane zostało specyfiką badanych związków wyrazowych. Wystarczy zaledwie pobieżny ogląd zawartości tej książki, by się przekonać, że zamieszczony w niej zasób frazeologiczny pod wieloma względami jest bardzo heterogeniczny, m.in. z powodu rodzaju twórczości piśmienniczej, z której początek wzięły przedstawiane konstrukcje (np. utwory prozatorskie, liryczne, teksty filozoficzne). Sam zresztą leksem *literatura* ma szeroki zakres znaczeniowy. Zwykle jest on używany w znaczeniu ‘twórczość artystyczna, obejmująca poezję, prozę i dramat’, a więc jako synonim wyrażenia *literatura piękna*, tymczasem jego wartość semantyczna mieści się również w formule ‘ogół dzieł pisanych, należących do kultury danego narodu, danej epoki; piśmiennictwo’ (USJP). Jak wynika z obserwacji zgromadzonej podstawy materiałowej, najliczniejszą grupę wśród badanych literaturyzmów stanowią związki wywodzące się z piśmiennictwa artystycznego. Ponadto przejawem różnorodności ekscerpowanego materiału frazeologicznego są konstrukcje niemające *stricte* literackich korzeni, ale w jakiś sposób wiążące się z działalnością pisarską. Mowa o związkach, którym początek dały pewne wypowiedzi czy komentarze wielkich pisarzy, np.: *bania się z czymś (z kimś) rozbiła; ruja i porubstwo*, oraz o neosemantyzmach frazeologicznych, czyli jednostkach w języku funkcjonujących, którym twórcy nadali nowy metaforyczny sens, np.: *arka przymierza; pleść koszalki-opalki*, a także o połączeniach, które w świadomości wielu użytkowników języka mają źródło w literaturze, bo właśnie dzięki niej zostały spopularyzowane, np.: *ogniem i mieczem; Wszystko dobre, co się dobrze kończy*. W tym miejscu dopowiem, że w zbiorze została ujęta konstrukcja porównawcza *twardy jak Roman Bratny*, która wprawdzie nie wywodzi się z literatury – jej źródłem jest piosenka, ale z pisarstwem jest wyraźnie powiązana, mieści bowiem w swoim składzie imię i nazwisko pisarza¹⁶.

ny” stosowany przez E. Rudnicką (2005)). Publikacje leksykograficzne zbierające materiał eponimiczny, tj. SE, SFE, mieszczą niektóre charakteryzowane w tym zbiorze jednostki językowe. Nie każdy jednak eponim, rzecz wiadoma, jest literaturyzmem.

¹⁶ Zaakcentować należy, że frazeologia zaczerpnięta z tekstów piosenek wykracza poza granice badań autorki niniejszego leksykonu. Jednostka *twardy jak Roman Bratny* została włączona do zbioru w drodze wyjątku. Zresztą innych jednostek o wskazanej proveniencji z nazwą własną – personaliami pisarza, próżno szukać. Warstwę frazeologiczną motywowaną krótkimi utworami muzycznymi przeznaczonymi do

Wobec tego, co zostało tu napisane, przyjmuję następującą definicję literaturyzmu frazeologicznego: związek wyrazowy wyrastający bezpośrednio z dzieła literackiego (najczęściej o charakterze artystycznym) lub nawiązujący do jego treści, funkcjonujący poza swoim źródłem w utrwalonej postaci formalnej i semantyce. W publikacji za literaturyzm frazeologiczny uznaje się także konstrukcję słowną luźniej powiązaną z pisarstwem, np. połączenie występujące w znaczeniu wtórnym, zrodzonym pod wpływem inwencji twórczej pisarza lub związek zaczerpnięty z jakiejś wypowiedzi autora czy jednostka z literaturą kojarzona, przez dany utwór w społeczeństwie upowszechniona.

Klasyfikacja literaturyzmów frazeologicznych

Na literaturyzmy frazeologiczne można patrzeć pod różnym kątem. Niżej zaprezentowane zostaną wybrane propozycje klasyfikacyjne opisywanego w słowniku zasobu. Biorąc pod uwagę kryterium formalne podziału związków wyrazowych, zaproponowane przez Stanisława Skorupkę (1969: 219–226) i uzupełnione przez Stanisława Bąbę (1974: 377–385), uwzględniające charakter gramatyczny komponentów wchodzących w skład utrwalonej konstrukcji słownej oraz rodzaj powiązania składniowego między tymi komponentami, można wyróżnić wśród omawianej klasy frazeologizmów wyrażenia (zespół co najmniej dwóch wyrazów stanowiących całość syntaktyczną i mających charakter nominalny; ośrodkiem wyrażenia jest przeważnie rzeczownik lub przymiotnik), np.: *chocholi taniec; dziecko szczęścia; krewni i znajomi królika; skóra i kości*, zwroty (zespół wyrazów powiązanych składniowo, w którym człon podstawowy ma charakter werbalny; ośrodkiem zwrotu jest czasownik lub imiesłów nieodmienny), np.: *pleść banialuki; śmiać się przez łzy; włożyć coś między bajki; wyciągać kasztany z ognia czyimiś rękami* oraz frazy (zespół wyrazowy złożony z członów nominalnych i werbalnych, mający postać utartego zdania; do fraz należą przysłowia, maksymy, sentencje, powiedzenia, porzekadła), np.: *Cel uświęca środki; W zdrowym ciele zdrowy duch; Wolność Tomku w swoim domku*. Należy zauważyć, że wskazana typologia uznawana jest dzisiaj

śpiewania omówiła D. Połowniak-Wawrzonek (2021). Inna sprawa, że piosenka może przyczynić się do popularyzacji konstrukcji pochodzących z tekstów literackich, por. opisany w tym słowniku związek *ocalić od zapomnienia*.

za anachroniczną. Wspomniano wcześniej, że w obrębie frazeologii przysłowia mają różny status. Poza tym nie jest w pełni oczywista przynależność do wyszczególnionych wyżej grup wyrazowych konstrukcji tytuło- i cytatopochodnych – te sytuują się na pograniczu frazeologii, np.: *komu bije dzwon; król jest nagi; kończ waść, wstydu oszczędź; mała apokalipsa; pogoda dla bogaczy; przeminęło z wiatrem czy styl to człowiek*. Jak widać, niektóre sfrazeologizowane struktury pochodzące od jednostek skrzydlatych mają charakter nominalny, np.: *mała apokalipsa, pogoda dla bogaczy*, inne zaś bliższe są frazom, np.: *król jest nagi; kończ waść, wstydu oszczędź*. Skrzydlate słowa, jak pisał Grzegorz Szpila, „[...] zajmują pozycję pośrednią pomiędzy przysłowiem a sentencją, jako że łatwiej niż sentencja tracą swój związek z autorem i zaczynają funkcjonować podobnie jak anonimowy tekst paremii” (2003: 97).

Literaturyzmy frazeologiczne można klasyfikować również według kryterium zasięgu. W słowniku występują frazeologizmy o ekstensji ponadnarodowej – jednostki wspólne dla wielu europejskich języków i kultur, oraz narodowej – konstrukcje charakterystyczne dla polskiej mowy i kultury, wyrosłe na gruncie rodzimej literatury. W grupie frazeologizmów międzynarodowych (ściślej: europeizmów) mieszczą się m.in. następujące połączenia: *brzydkie kaczątko* (por. ang. *ugly duckling*, hiszp. *el patito feo*, niem. *hässliches Entlein*, fr. *vilain petit canard*, słow. *škaredé káčatko*, szw. [*den*] *fula ankungen*, ukr. *зідке каченя*, wł. *anatraccolo brutto*), *lwia część* (por. ang. *the lion's share (of sth)*, czes. *lví podíl*, fr. *la part du lion*, hiszp. *parte del león*, wł. *parte del leone*, ukr. *левова частка*), *walczyć z wiatrakami* (por. ang. *tilt at the windmills*, fr. *se battre contre les moulins à vent*, hiszp. *luchar contra molinos de vento*, niem. *gegen Windmühle kämpfen/anreiten, einen Kampf gegen Windmühlen führen*, ros. *сражаться с ветряными мельницами*, wł. *lottare coi mulini a vento*) (zob. Szerszunowicz, Frąckiewicz, Awramiuk, 2017: 137–138). Natomiast konstrukcjami należącymi wyłącznie do zasobu frazeologii polskiej są m.in.: *chocholi taniac* (S. Wyspiański), *kaczka dziwaczka* (J. Brzechwa), *moralność Kalego* (H. Sienkiewicz), *Mroźek by tego nie wymyślił* (nawiązanie do twórczości S. Mrożka), *Okopy Świętej Trójcy* (Z. Krasiński), *rząd dusz* (A. Mickiewicz). Szczególny typ jednostek o ograniczonym do języka ojczystego zasięgu stanowią związki, które wprawdzie wyrosły z literatury obcojęzycznej, ale powstały jako wynik kreatywności przekładowej tłumaczy, np.: *pogoda dla bogaczy; samotny biały żagiel; smuga cienia; zew krwi*. Ustalając ich genezę, jak pisał Wojciech Chlebda, istotne jest rozróżnienie pojęć „autor faktyczny”

i „autor właściwy” (Chlebda, 2005: 118–119, 164–168). Za autorów faktycznych (bezpośrednich) wymienionych struktur tytułopochodnych należy uznać ich translatorów, a nie twórców oryginalnych utworów literackich, czyli autorów właściwych¹⁷.

Zgromadzone w słowniku frazeologizmy można także rozpatrywać z punktu widzenia ich mocnego lub słabego statusu literackiego¹⁸. Istnieją w języku połączenia wyrazowe, których etymologia pisarska dla użytkowników polszczyzny jest ciągle wyraźna. Wydaje się, że wykształcony Polak bez trudu powiąże związki: *ku pokrzepieniu serc*; *pies ogrodnika*; *powszechna niemożność*; *rząd dusz*; *śmiać się przez łzy*; *trafić pod strzechy*; *walka z wiatrakami*; *źle się dzieje w państwie duńskim* z twórczością danego pisarza, a nawet z konkretnym utworem literackim. Zresztą o literackich korzeniach frazeologizmów dowiadujemy się już na lekcjach języka polskiego różnych etapów szkolnej edukacji, np.: *dantejskie sceny* (Dante Alighieri), *trafić pod strzechy* (Adam Mickiewicz), *włożyć coś między bajki* (Ignacy Krasicki). Poza tym na ewidentnie pisarski rodowód konstrukcji słownych wprost wskazuje zawarty w ich składzie komponent leksykalny, będący osobową nazwą własną (nazwiskiem pisarza, imieniem bohatera literackiego) lub derywowanym od niej przymiotnikiem, np.: *czekać na Godota* (Godot – tytułowy bohater sztuki S. Becketta *Czekając na Godota*), *kafkowska sytuacja* (od nazwiska F. Kafki), *moralność Kalego* (Kali – drugo-

¹⁷ W. Chlebda różnicę między tymi pojęciami objaśnił na przykładzie wyrażenia *pogoda dla bogaczy*, por. cytat: „Klasycznym przykładem sytuacji »tłumacz autorem faktycznym« jest [...] przypadek frazemu *pogoda dla bogaczy*: gdybyśmy napisali, że autorem tego frazemu polszczyzny jest Irving Shaw, a tekstem źródłowym – jego powieść o oryginalnym tytule *Rich Man, Poor Man*, rozminęlibyśmy się z prawdą, tytuł oryginalny bowiem nie usamodzielił się w angielszczyźnie [...] i pozostał – tytułem jedynie (powieści i serialu telewizyjnego), czyli ciągiem wyrazów o prymarnej funkcji znakowej identyfikowania danego dzieła. To, że polszczyzna wzbogaciła się na przełomie lat 70.–80. o nowy dla niej frazem *pogoda dla bogaczy* (który w dyskursie polskim dał szczególnie obfitą serię pochodnych), zawdzięczamy tłumaczom trylogii *Rich Man, Poor Man* Tadeuszowi Dehnelowi i Witoldowi Niepokólczyckiemu, którzy wyodrębnili z dialogów powieści Shawa 3-wyrazowy wyimek i uczynili z niego tytuł całego dzieła (wszak tytuł ten w zasadzie powinien mieć skalkowaną z angielskiego postać »Bogacz, biedak« albo »Bogaty człowiek, biedny człowiek« [...]). Irving Shaw i jego powieść *Rich Man, Poor Man* są więc dla polskiego *pogoda dla bogaczy* autorem/źródłem jedynie pośrednio; autorami bezpośrednimi (faktycznymi) są tłumacze Tadeusz Dehnel i Witold Niepokólczycki, faktycznym tekstem źródłowym – polski przekład powieści” (Chlebda, 2005: 118–119).

¹⁸ O mocnym oraz słabym statusie mitologizmów pisała M. Puda-Blokesz (2014: 77–81; 2021: 154–155).

planowy bohater powieści H. Sienkiewicza *W pustyni i w puszczy*), *Mroźek by tego nie wymyślił* (S. Mroźek – autor satyrycznych opowiadań, felietonów i utworów dramatycznych), *syndrom Piotrusia Pana* (Piotruś Pan – główny bohater utworu J.M. Barrie'ego *Piotruś Pan*) czy *wiek balzakowski* (od nazwiska H. Balzaka). Wolno przypuszczać, że silniejszy stopień utrwalenia cechuje również związki frazeologiczne, które w istocie nie mają pisarskiej genezy, ale odbiorcy przypisują im literackie korzenie, np.: *chłopiec do bicia* (spopularyzowane przez M. Twaina), *ogniem i mieczem* (spopularyzowane przez H. Sienkiewicza), *Wolność Tomku w swoim domku* (spopularyzowane przez A. Fredrę) czy *Wszystko dobre, co się dobrze kończy* (spopularyzowane przez W. Shakespeare'a).

Niniejszy zbiór mieści także frazeologię mającą słaby lub wątpliwy status literacki. Należą tu przede wszystkim konstrukcje o różnie odtwarzanej etymologii, np. *łabędzi śpiew*. W skład tej grupy wchodzi ponadto jednostki o długiej tradycji, które z upływem czasu oderwały się od swoich literackich korzeni – motywacja tego typu związków zatarła się na tyle, że obecnie większość mówiących nie uświadamia już sobie ich pisarskiej genezy. Co jednak ciekawe, niektóre literaturyzmy wywodzące się ze starożytności dostały niejako „drugie życie” wskutek wprowadzenia ich w obieg społeczny przez literaturę nowożytną. Mowa m.in. o związkach mających swoje źródło w pisarstwie Ezopa, które na nowo zyskały popularność dzięki francuskiemu pisarzowi Jeanowi de La Fontaine'owi, ale i polskim bajkopisarzom, np.: *dzielić skórę na niedźwiedziu*; *kura znosząca złote jaj(k)a*; *kwaśne winogrona*; *stroić się w cudze piórka*. Owa swoista aktualizacja treści dawnych utworów zapewne wzmocniła istnienie danych jednostek językowych, a przy okazji też ocaliła od zapomnienia literackie korzenie niejednej konstrukcji wyrazowej. Nie wolno jednak generalizować, bo z dużą dozą prawdopodobieństwa można twierdzić, że rzadko kto połączy dzisiaj wyrażenie *kwaśne winogrona* ze sztuką pisarską. Warto podkreślić, że czasami źródło upowszechnienia związków wyrazowych może zaciemniać literacką motywację frazeologizmów. Jako dowód posłużyć mogą związki *ostatni Mohikanin* oraz *przeminięło z wiatrem*. Trudno zaprzeczyć, że przytoczone jednostki przeciętnym użytkownikom języka kojarzą się bardziej z obrazami filmowymi aniżeli literaturą. W znacznej mierze o słabym statusie literackim opisywanego materiału frazeologicznego decyduje spadek czytelnictwa w ogóle, a w szczególności czytelnictwa literatury pięknej.

Przedstawione tu podziały nie wyczerpują, rzecz jasna, możliwych ujęć typologicznych literaturyzmów frazeologicznych – te mogą być klasyfikowane według innych jeszcze sposobów i punktów odniesienia, np. na podstawie kryteriów: stopnia łączliwości (według przyjętej koncepcji frazeologizmów), stałości języka (związki stabilne, recesywne, ekspansywne) czy zróżnicowania stylistycznego (np. związki neutralne i zabarwione ekspresywnie), niemniej jednak już unaocznily dużą różnorodność opisywanych form językowych. Tym samym oferowany słownik może być pomocny w analizach naukowych, stanowiąc ich bazę materiałową.

Indeks haseł słownikowych

A

arka przymierza 18, 34, **41–42**, 47, 66,
116, 117, 152, 157, 163, 190, 192, 214
awantura arabska 28, 33, **42–43**, 46,
166

B

bajecznie kolorowy **43–45**
bajka z tysiąca i jednej nocy 28, 43,
45–46, 166
bania się z czymś (z kimś) rozbiła 18,
28, 34, 42, **46–47**, 66, 116, 117, 152,
157, 163, 190, 192, 214
biały kruk **48–49**, 54, 200
brzydkie kaczątko 20, 32, **49–50**
być albo nie być 13, **50–52**, 132, 159,
199, 204, 206, 211, 217, 221

C

Cel uświęca środki 19, **52–53**
chleba i igrzysk 49, **53–54**, 200
chłopiec do bicia 22, **54–55**
chocholi taniec 13, 19, 20, 28, **56**, 57,
88, 164
coś komuś w duszy gra 56, **57**, 88, 164
czas pogardy **57–58**
czekać na Godota 12, 15, 17, 21, 31,
58–59
Człowiek człowiekowi wilkiem 11,
59–60
Czym skorupka za młodu nasiąknie, tym
na starość trąci 28, **60–62**, 108,
126

D

dantejskie sceny 15, 17, 21, 31, **62–63**
do wyboru, do koloru **63–64**, 86
duby smalone 34, 42, 47, **65–66**, 115,
116, 117, 152, 157, 163, 190, 192, 214
dziecko szczęścia 11, 19, **66–67**
dzielić skórę na niedźwiedziu 22,
68–69, 71, 85, 101, 102, 104, 107,
114, 142, 143, 150, 157, 177
dzień jak co dzień **69–70**

E

ezopowy język 29, 69, **70–71**, 85, 101,
102, 104, 107, 114, 142, 143, 150,
157, 177

H

homerycki śmiech 28, **71–73**, 75, 187
homeryckie boje 28, **73–75**, 187

I

ideał sięgnął bruku **75–76**

J

jak w bajce o Kopciuszku 12, **76–77**,
198
jak z Kafki **78**, 87
jak z Mrożka **79**, 122
jak z Pipidówki **80–81**
jaskółczy niepokój **81–82**, 128
jądro ciemności 13, 32, **82–83**, 171
Jedna jaskółka wiosny nie czyni 69, 71,
83–85, 101, 102, 104, 107, 114, 141,
142, 143, 150, 157, 177

K

- kaczka dziwaczka 20, 64, **85–86**
kafkowska sytuacja 13, 21, 78, **86–87**
Każdy sobie rzepkę skrobie 56, 57,
87–88, 164
komu bije dzwon 13, 20, 32, **88–90**,
174
komuś rośnie nos jak u Pinokia 32,
90–91, 180, 186
koniec i bomba, kto czytał, ten trąba
91–92, 155
koń, jaki jest, każdy widzi 26, **93**
kończ waść, wstydu oszczędź 20, 28,
94–95, 99, 121, 127, 136, 161
krewni i znajomi królika 19, **95–96**,
111, 189
król jest nagi 13, 20, 26, **97–98**, 130
ku pokrzepieniu serc 21, 95, **98–99**,
121, 127, 136, 161
kura znosząca złote jaj(k)a 22, 69, 71,
85, **99–101**, 102, 104, 107, 114, 142,
143, 150, 157, 177
kwaśne winogrona 22, 67, 71, 85,
101–102, 104, 107, 114, 142, 143,
150, 157, 177
- ## L
- latający Holender 12, **102–103**
lwia część 11, 15, 20, 69, 71, 85, 101,
102, **103–104**, 107, 114, 142, 143,
150, 157, 177
- ## Ł
- łabędzi śpiew 22, 32, 69, 71, 85, 101,
102, **104–106**, 114, 142, 143, 150,
157, 177
łączyć przyjemne z pożytecznym 62,
107–108, 126

M

- mała apokalipsa 13, 20, **108–109**
mała stabilizacja **109–110**
małe co nieco 28, 96, **110–111**, 189
martwe dusze 28, **111–113**
mącić wodę 69, 71, 85, 101, 102, 104,
107, **113–114**, 142, 143, 150, 157, 177
mędrca szkiełko i oko 34, 42, 47, 66,
115, 117, 152, 157, 163, 190, 192, 214
mierzyć siły na zamiary 34, 42, 47, 66,
116–117, 157, 163, 190, 192, 214
Miłe złego początki, lecz koniec żaloszny
26, **117–118**, 208
młody gniewny **118–119**
moralność Kalego 20, 21, 31, 95, 99,
120–121, 127, 136, 161
Mroźek by tego nie wymyślił 20, 22, 29,
79, **121–122**
Murzyn zrobił swoje, Murzyn może
odejść **123**

N

- naga dusza **124**
naga prawda 11, 62, 108, **125–126**
nic to, Baśka 95, 99, 121, **126–127**, 136,
161
nie czas żałować róż, gdy płoną lasy 13,
28, 82, **128**
noce i dni **129**
nowe szaty króla 98, **130**

O

- o czym się filozofom nie śniło 52,
131–132, 159, 199, 204, 206, 211,
217, 221
obraz nędzy i rozpaczy 17, **132–133**
ocalić od zapomnienia 13, 19, **133–135**
ogniem i mieczem 18, 22, 95, 98, 99,
121, 127, **135–136**, 161

- okopy Świątej Trójcy 13, 14, 20, 28, **136-137**
- orka na utorze 137
- ostatni Mohikanin 22, **138**
- owce Panurga 28, **139-140**
- P**
- panna z mokrą głową 140-141
- pierwsza jaskółka 69, 71, 85, 101, 102, 104, 107, 114, **141-142**, 143, 150, 157, 177
- pies ogrodnika 21, 69, 71, 85, 101, 102, 104, 107, 114, **142-143**, 150, 157, 177
- Piotruś Pan 143-144, 182
- pleść banialuki 19, 28, **144-145**
- pleść koszałki-opałki 18, **146-147**
- plakać jak bóbr 69, 71, 85, 101, 102, 104, 107, 114, 142, 143, **147-150**, 157, 177
- pobożne życzenie 150-151
- pocałunek Almanzora 34, 42, 47, 66, 116, 117, **151-152**, 157, 163, 190, 192, 214
- pogoda dla bogaczy 20, 21, **153**
- powszechna niemożność 21, 28, 92, **154-155**
- pranie mózgu 28, **155**
- Prawdziwych przyjaciół poznajemy w biedzie 26, 34, 42, 47, 66, 69, 71, 85, 101, 102, 104, 107, 114, 116, 117, 142, 143, 150, 152, **156-157**, 163, 177, 190, 192, 214
- przeminęło z wiatrem 20, 22, **157-158**
- R**
- reszta jest milczeniem 26, 52, 132, **158-159**, 199, 204, 206, 211, 217, 221
- ręka rękę myje 159-160
- ruja i porubstwo 18, 28, 95, 99, 121, 127, 136, **161**
- rząd dusz 13, 17, 20, 21, 34, 42, 47, 66, 116, 117, 152, 157, **162-163**, 190, 192, 214
- rzeczywistość skrzeczy 13, 56, 57, 88, **163-164**
- S**
- samotny biały żagiel 13, 20, 32, 33, **165**
- Sezamie, otwórz się 43, 46, **166**
- sierotka marysia **167-168**
- siła bezsilnych **168**
- skóra i kości 19, 28, **169-170**
- smuga cienia 20, 83, **170-171**
- sobie a muzom 17, **171-172**
- sorry Winnetou **172-173**
- stary człowiek i może 90, **174**
- straszni mieszczanie 13, **175**, 220
- stroić się w cudze piórka 15, 22, 29, 69, 71, 85, 101, 102, 104, 107, 114, 142, 143, 150, 157, **176-177**
- styl to człowiek 20, 32, 35, **178**
- syndrom Pinokia 91, **179-180**, 186
- syndrom Piotrusia Pana 22, 144, **180-182**
- szare komórki **182-183**
- szklane domy **183-184**
- sztuka dla sztuki **184-185**
- sztynny jak Pinokio 91, 180, **185-186**
- Ś**
- śmiać się przez łzy 19, 21, 73, 75, **187**
- T**
- ta zniewaga krwi wymaga **187-188**
- to, co tygrysy lubią najbardziej 28, 96, 111, **188-189**

- trafić pod strzechy 15, 21, 28, 34, 42, 47, 66, 116, 117, 152, 157, 163, **190**, 192, 214
- trzech budrysów 13, 32, 34, 42, 47, 66, 116, 117, 152, 157, 163, 190, **191–192**, 214
- twardy jak Roman Bratny 18, **192–193**
- U**
- ukąszenie heglowskie 13, **194**
- W**
- W Pacanowie kozy kują **195–196**
- w roli kopciuszka 25, 77, **197–198**
- w tym szaleństwie jest metoda 25, 52, 132, 159, **198–199**, 204, 206, 211, 217, 221
- W zdrowym ciele zdrowy duch 19, 25, 49, 54, **199–200**
- walczyć z wiatrakami 14, 15, 17, 20, 25, **200–201**
- walka z wiatrakami 21, 25, 201, **202–203**
- widzieć kogoś, coś oczyma duszy 25, 52, 132, 159, 199, **203–204**, 206, 217, 221
- wiek balzakowski 13, 15, 22, 25, 31, **204–205**
- wiele hałasu o nic 28, 52, 131, 132, 159, 199, 204, **206**, 211, 217, 221
- wilk stepowy 207
- włożyć coś między bajki 15, 16, 19, 21, 28, 118, **208**
- Wolność Tomku w swoim domku 19, 22, **209–210**
- Wszystko dobre, co się dobrze kończy 18, 22, 52, 131, 132, 159, 199, 204, 206, **210–211**, 217, 221
- wyciągać kasztany z ognia czyimiś rękami 17, 19, 28, **211–212**
- wzrok dziki, suknia plugawa 34, 42, 47, 66, 116, 117, 152, 157, 163, 190, 192, **213–214**
- Z**
- z chłopa król **215**
- zab czasu 29, 52, 132, 159, 199, 204, 206, 211, **216–217**, 221
- zbrodnia i kara **217–218**
- zew krwi 20, 28, 33, **218**
- zosia samosia 175, **219–220**
- Ż**
- źle się dzieje w państwie duńskim 21, 26, 52, 132, 159, 199, 204, 206, 211, 217, **220–221**

Literature as a source of phraseological compounds. Dictionary

Abstract

The basic purpose of the monograph is to characterize the expressive relationships occurring in contemporary Polish, derived from the broadly understood literary output. The described verbal constructions have not been the subject of detailed attention of linguists so far, although literature, along with the Bible and mythology, is the oldest source of phraseology. Consolidated word combinations of literary provenance constitute a poorly acknowledged segment of the Polish phraseological stratum, both theoretically and materially. The marginality of studies devoted to phraseologisms taken from the literature results from various reasons. The biggest problem here is the mere accumulation of the material base. General and phraseological and paremiological lexicons of contemporary Polish usually do not provide the literary genesis of phraseological units or are limited to explaining the etymology of selected compounds, mainly those whose source is still well known or whose motivation can still be determined. The literary origins of many presently operative connections have gradually become obscured over time, leading to a misconception regarding the abundance of this class of phraseological expressions in the language. Therefore, it is not surprising that the connections described in the work have not yet been summarized in the form of a publication that would allow to indicate the richness and diversity of such connections in Polish. This book tries to fill this gap in Polish linguistic literature.

The study devoted to phraseological units with literary roots contains a total of 142 multi-word constructions. However, it is not a complete collection in terms of materials, as it is an original choice of linguistic forms. The class of compounds delineated in the monograph is open-ended and subject to replenishment. The book includes well-known connections, usually recalled in various works dealing with the issue of phraseology sources, e.g.: *dantejskie sceny* (*Dantean scenes*); *czekać na Godota* (*wait for Godot*); *homerycki śmiech* (*Homeric laughter*); *lwia część* (*the lion's share*); *stroić się w cudze piórka* (*dress up in someone else's feathers*); *trafić pod strzechy* (*get under the roofs*); *walczyć z wiatrakami* (*fight with windmills*); *włożyć coś między bajki* (*put something between fairy tales*) and those that have been functioning in the linguistic circulation for a long time, but rarely or not at all have been recorded in lexicographic publications, e.g.: *ideal sięgnął bruku* (*the ideal reached the pavement*); *jądro ciemności* (*the core of darkness*); *komu bije dzwon* (*for whom the bell is ringing*); *komuś rośnie nos jak u Pinokia* (*someone's nose is growing like in Pinocchio*); *król jest nagi* (*the king is naked*); *mała apokalipsa* (*a small apocalypse*); *mędrca szkiełko i oko* (*a wise man with a glass and an eye*); *samotny biały żagiel* (*a lone white sail*); *szklane domy* (*glass houses*); *to, co tygrysy lubią najbardziej* (*what tigers like the most*); *zosia samosia; trzech budrysów* (*the three brothers budrys*); *wilk stepowy* (*a steppe wolf*). The book contains verbal combinations, which gave rise to works dating back to antiquity, e.g.: *dziecko szczęścia* (*a child of happiness*) (Sophocles), *kura znosząca złote jaj(k)a* (*a hen laying golden eggs(k)a*) (Aesop), *naga prawda* (*naked truth*) (Horace), but also later works, created in various literary epochs, e.g.: *być albo nie być* (*to be or not to be*) (William Shakes-

peare), *wiek balzakowski* (*Balzac's age*) (Honoré de Balzac), *kafkowska sytuacja* (*Kafka's situation*) (Franz Kafka). This type of phraseology reflects the community in the idiomatics of Slavic and non-Slavic nations. In addition, individuals from national literature were collected, e.g.: *rząd dusz* (*the government of souls*) (Adam Mickiewicz), *chocholi taniec, rzeczywistość skrzeczy* (*plume dance, reality screams*) (Stanisław Wyspiański), *moralność Kalego, ku pokrzepieniu serc* (*Kali's morality, to refresh hearts*) (Henryk Sienkiewicz), *kaczka dziwaczka* (*the weirdo duck*) (Jan Brzechwa), *ukąszenie heglowskie* (*the Hegelian bite*) (Czesław Miłosz) – these have a range limited to the mother tongue. In the description of the studied relationships, emphasis was placed primarily on the characteristics of the literary source of phraseology. A separate entry article was devoted to each word combination in the book, including: definition, textual exemplifications, notations in contemporary lexicographic collections, variant forms and an author's commentary containing factual and cultural information, including news about the author, a literary work, quotations of fragments of works that became the basis for the dissemination of a given word. Since Polish linguistics lacks a separate name for word combinations derived from the art of writing, the term literature has been introduced. The word-forming basis of the *lexeme* is *literature*, referring to the source base of phraseologisms, while the suffix *-izm/-yzm* indicates a linguistic unit, i.e. a word and a fixed verbal relationship. Literaturisms are units of language with different formal status – they are both single words, i.e. lexical literaturisms, e.g.: *donkiszot, dulszczyzna, dyzma, hamletyzm, harpagon, lowelas, quasimodo, wallenrodyzm, werteryzm* (*quixote, dulshchyna, disism, hamletism, harpagon, lowelas, quasimodo, wallenrodism, verterism*), as well as fixed word combinations, i.e. phraseological literaturisms, which are the subject of scientific inquiry in the presented publication.

Redaktor
Katarzyna Więckowska

Projekt okładki
Tomasz Tomczuk

Na okładce wykorzystano zdjęcie otwartej książki autorstwa Antonia Kuklika z Pixabay.com

Korekta
Marzena Marczyk

Redakcja techniczna
Małgorzata Pleśniar

Łamanie
Marek Zagniński

Redaktor inicjujący
Przemysław Pieniążek

Copyright © 2024 by Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
Wszelkie prawa zastrzeżone

Nota copyrightowa obowiązująca do 30.06.2025
Sprzyjamy otwartej nauce. Od 1.07.2025 publikacja dostępna na licencji Creative Commons
Uznanie autorstwa-Na tych samych warunkach 4.0 Międzynarodowe (CC BY-SA 4.0)

 <https://orcid.org/0000-0003-2115-7456>
Piela, Agnieszka
Literatura źródłem związków frazeologicznych :
słownik / Agnieszka Piela. – Wydanie I. –
Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego,
2024

<https://doi.org/10.31261/PN4206>
ISBN 978-83-226-4390-7
(wersja drukowana)
ISBN 978-83-226-4391-4
(wersja elektroniczna)

Wydawca
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
ul. Bankowa 12B, 40-007 Katowice
<https://wydawnictwo.us.edu.pl>
e-mail: wydawnictwo@us.edu.pl

Druk i oprawa
volumina.pl Sp. z o.o.
ul. Księcia Witolda 7-9
71-063 Szczecin

Wydanie I. Ark. druk. 15,75. Ark. wyd. 13,5. Papier offset 90g. PN 4206. Cena 49,90 zł (w tym VAT)

Moim zdaniem książka jest interesująca i potrzebna z kilku względów. Po pierwsze, ukazuje, w jaki sposób frazeologizmy „rodzą się” na gruncie literatury pięknej (...). Po drugie, ukazuje, w jaki sposób poszerza się zakres frazeologii współczesnej polszczyzny (...). Po trzecie, prezentuje mechanizmy przekształcania się obiegowych porzekadeł bądź skrzydlatych słów we frazeologizmy (...). Ponadto, a może – przede wszystkim, opracowanie autorstwa Agnieszki Pielu jest innowacyjnym opracowaniem z zakresu leksykografii i na tym zasadza się jego walor naukowy.

Z recenzji wydawniczej prof. dr. hab. Stanisława Dubisza

W polszczyźnie współczesnej funkcjonuje wiele połączeń wyrazowych, które ukształtowały się pod wpływem literatury pięknej, jednak ich motywacja z różnych powodów staje się coraz mniej czytelna dla użytkowników języka. Jednocześnie brak było dotychczas całościowego opracowania ukazującego zasób tego typu jednostek i objaśniającego ich literackie źródła. Słownik Agnieszki Pielu znakomicie tę lukę wypełnia. Autorka zgromadziła funkcjonujące współcześnie związki wyrazowe wywodzące się z szeroko pojętej twórczości pisarskiej, wprowadzając przy tym przejrzysty strukturalnie termin *literaturyzm* i jego typy: *literaturyzm frazeologiczny* i *literaturyzm leksykalny*.

Z recenzji wydawniczej prof. dr. hab. Ewy Młynarczyk

Cena 49,90 zł (w tym VAT)

ISBN 978-83-226-4391-4

9 788322 643914

Więcej o książce